

GỌI HỒN

-trích THỦY MỘ QUAN-

VIÊN LINH

Trên Huyết Hải thuyền trôi về một chiếc
Chiều bầm đen trời rục rở đau thương
Thân chìm xuống băng tuyết giờ tận biệt
Sóng bạc đầu hối hả phủ trùng dương

Thấp thoáng trần gian
Mịt mù bóng đảo
Trôi về tây về bắc về đông
Trôi về đâu bốn bề thủy thảo
Về đâu kiếp đăm với thân trầm.

Hồn ơi dương thế xa dần
Hồn đi thôi nhé thủy âm là nhà
Hồn về trong cõi hà sa
Sống không trọn kiếp chết là hồi sinh.
Xong rồi một cõi u minh
Ngựa Hồ chim Việt biến hình mà đi.

Hồn vẫn ở la đà Đông Hải
Hồn còn trôi mê mãi ngoài khơi
Hồn còn tầm tã mưa rơi
Tháng Tư máu chảy một trời sương tan.

Thân chìm đắm cõi điêu tàn nước cũ
Những lâu đài thành quách những vàng son
Những tân thư kỳ mặc những linh đường
Những rục rở của một thời dựng nước
Bao mắt mở bao tóc sầu dựng ngược
Bao tay cùm bao ngược vỡ hôm qua
Trong rêu xanh ngần ngật bóng sơn hà
Lướt hải phận về dưới trời cổ quốc.

Nhắm hướng hôi tanh
Chia bày trận mạc
Hồn binh tàn hỗn chiến Thủy Mộ Quan.

Đêm rơi thời hết vận tàn
Ô y cầu nhỏ người sang Lạc Hà (1)
Thác rồi thân hóa phù sa
Mon men trở lại quê nhà mỗi đêm.

Về đâu đêm tối
Hương lửa lung linh
Những ai còn bóng
Những ai mất hình
Những ai vào kiếp phù sinh
Hóa thân hồ hải làm binh giặc trời
Khi nào hết quỷ ngoài khơi

Ta vào lục địa ta hồi cố hương.

Cùng nhau ta dựng lại nguồn
Chẻ tre đẵn gỗ vạch mương xây đình.
Ông Nghè về lại trong dinh
Tướng quân giữ ải thư sinh dưới đèn.
Từ Thức lại trở về tiên
Sĩ phu giảng huấn người hiền bình văn
Nương dâu trả lại con tằm
Ruộng xanh trả bác nông dân cần cù.
Ngựa ông trả lại thặng cu
Nhà chung trả Chúa chùa tu trả Thày
Quạt mo tao trả lại mây
Các cô yếm thắm trả bà trai tơ.
Việt Nam dựng lại sơn hà
Móng rồng năm lượt Quê Nhà phục hưng.

Đã tỉnh sầu u thương tiếc hết
Bình minh lên nghe, hoàng hôn biết
Chim lạnh về Nam sông núi ta
Không nói không cười chân trở bước.
Nỏ thần thừa trước
Gươm bén hồ xưa
Tràn lên như nước vỡ bờ
Lạc Long lại đón Âu Cơ về thuyền.
Các con từ dưới biển lên
Từ trên núi xuống hai miền gặp nhau.

Năm nghìn năm lại bắt đầu
Chim nào tha đá người đâu vá trời (2)

Chúng ta rời bỏ xứ người
Loài chim trốn tuyết qui hồi cố hương.

v i ê n l i n h

-Lạc Hà hay Nại Hà, là nếu ai qua cầu đó là đi vào thế giới bên kia. "Bia đề rằng Nại Hà Kiều, Kẻ nào có phước quĩ đều đất qua." (Nguyễn Đình Chiểu, Dương Từ Hà Mậu).

-Kiếp trước của chim Tinh Vệ là công chúa con gái vua Viêm Đế, đi chơi ngoài biển chẳng may chết đuối, nàng tức giận biến thành con chim tha đá, quyết lấp cho đầy biển, đặng không còn ai chết đuối nữa. Nàng Nữ Oa là em gái vua Phục Hy, thấy trời có những khoảng trống, nàng nghĩ rằng vòm trời bị thủng, bị vỡ, nên tha đá ngũ sắc lên vá trời, đặng vòm trời sẽ liền lại. Xin khỏi chú thích các huyền thoại khác như Từ Thức, Thằng Bờm và cái quạt mo, hay Ông Nghè, Sĩ phu. (Chú thích của V.L.)